

ÖĞRETMEN

Uğur Demircan

- Montun yakasını kaldırdı. Erkenciydi bu sabah. Minibüs henüz gelmemişti kahvenin önündeki durağına. Cumartesi sabahı onu bu kadar erken kaldırabilecek tek şey, köyün ıssızlığından biraz olsun kurtulmak olabilirdi ancak. İlçede buradan daha kalabalık sokaklarda dolaşacaktı en azından ve her yer kendisini tanımayan insanlarla dolu olacaktı. Kahveye girdi, bir çay söyledi.

Dolmuşun geldiğini görebileceği bir yere oturdu. Sabah namazından çıkmış yaşlılar dışında kimse yoktu kahvede. Onları izledi bir süre.

Kumaşı eskিয়েnce rengi anlaşılmaz olmuş bol pantolonlarıyla, köye batık bir firma mümessili gelmiş de herkese aynı parti maldan satmış gibi bir örnek gömlekleriyle, onların üstüne giydikleri, hanımlarının gençliğinden yadigâr örgü yelekleri ve kahvenin askılığından sarkıttıkları, birer kolu toprağa ağmış, sanki sahiplerinden önce ölmüş ceketleriyle üniforma giymişçesine birbirine benzeyen bu dört ihtiyar, hafiften titremeye başlamış kuru derili ellerinde ağır ağır döndürdükleri tepihleri ve neredeyse tamamen ağarmış seyrek sakallarıyla yeşil örtülü masanın etrafına oturmuş, kâğıt oynamıyor, bir şey içmiyor ve hiçbir şey konuşmuyorlardı. Yılların verdiği erken kalkma alışkanlığı tüm yaşlı insanlarda olduğu gibi onlarda da geri dönülmez bir biyolojik kanun hâline gelmiş olmalıydı. Yapacak hiçbir işleri yoktu fakat eve gidip istirahat etmeyi de kendilerine yediremiyorlardı. “Ben daha ölmedim” oturuşuydu onlarınki. Onların tabiriyle ‘köyün adamı’, onları her gün burada görmeliydi. Yoksa öldü sanılabilirlerdi. Özer’in verdiği selamı yarım ağızla karşılamış, açılan kapıdan giren yel ne kadar hissedilirse onu ancak o kadar fark etmişlerdi.

- Buyur öğretmen bey.
- Teşekkür ederim.

- Erkencisin?
- Minibüsü bekliyorum.
- Celil pek erken uyanamaz. Akşam kayalıkta devirmiştir yine şişeleri. Gelir birazdan. Kasabaya mı?
- İlçeye aslında.

Sadece çay vermek yeterli gelmemiş, bir şeyler de söylemeliymiş gibi bu kısa konuşmayı yaptı ve arkasını dönüp ocağa yöneldi kahveci. Kırklı yaşlarda, za-yıfça bir adamdı. Üstte hafif seyrelmiş saçları, ağzının üst yarısını kapatan siyah kalın bir bıyığı ve sırtında sanki hiç çıkarmadığı deri yeleğiyle ocakla masalar arasında mekik dokuyan bu adamın adını bilmiyordu Özer. Aklında birazdan akşamdan kalma bir şoförün aracına bineceği bilgisinin yarattığı şaşkınlıkla seslendi:

- Bir saniye bakar mısınız?

Döndü geldi.

- Buyur?
- Mehmet'in babasıydınız değil mi?
- Evet hocam.
- İsim neydi sizin pardon?
- Muharrem.
- Muharrem Bey, Mehmet'le konuştuk biraz geçen gün...

Kahveci, bir sandalye çekip oturdu.

- Hayırdır hocam? Bir kusur mu işledi?
- Yok canım. Aksine ondan çok memnunum. Notları da derse katılımı da iyi ama devamsızlık yapıyor zaman zaman. Sorduğumda sizin haberinizin olduğunu söylüyor. Ben de açıkçası sizinle daha önce görüşecektim ama olmadı. Şimdi hazır gelmişken sorayım dedim.

Kahveci Muharrem ,yüzünde suçüstü yakalanmış gibi bir ifadeyle durakladı bir müddet. Bir şeyler söylemeye çalıştı, kekeledi. Yan gözle yaşlıların masasına bir bakış atıp Özer'e az daha yaklaştı:

- Haberim var hocam. İşi oluyor bazı...
- Muharrem Bey, Mehmet okul çağında. Bağ bahçe işlerinizi yapmak değil onun asli görevi. Kaldı ki...
- Öyle işler değil hocam, dedi sesini daha da kısarak.

Özer kaşlarını kaldırdı:

- Nasıl işler?

- Hocam... Benim hanım... Senin anlayacağın, evde Memet'le ikimiz varız gayri. Ben kaaveyi geceye kadar kapatamam. İşte görüyon; sabah yaşlıları, akşama kadar köyün adamı... Akşam babaları gidince de gençler gelir. Ben burada olunca evin işleri; yemek olsun, çamaşır filan olsun çoğunluk Memed'ime kaldı ister istemez. Yetiştiremediği günler, okula gidemediği hep bundan!

Böyle bir cevabı hiç beklemiyordu Özer. Buna yanıt olarak söyleyecek bir şey bulamayınca önündeki bardakla uğraşmaya başladı. Garip bir sessizlik çöktü masaya. Adam da kalktı, ocağına döndü. Özer bardağa bakmaya devam ediyordu. "Benim hanım..." ile ne kastettiğini sormadı adama. Ölmüş müydü?

Tarlaların arasından kıvrıla kıvrıla akan, tek araba sığacak kadar dar bir asfalt yoldan gidiyordu şimdi minibüs. Kırk yılda bir karşıdan araç gelirse ikisi de birer yandan şarampole girerek yavaş yavaş geçebiliyorlardı. Her yerinden sesler gelen bu külüstür, sallana sallana ilerliyor; tam kapanmadığından içeriden bir elektrik kablosu bağlayarak tutturulmuş kapısı gıcırdayıyordu. Mesleğinin ilk yılında ve evinden çok uzakta olan genç öğretmen her sarsıntıda şoföre bakıyor, direksiyon başında sızivereceğinden korkuyordu.